

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniuersa Theologia Scholastica, Speculatiua, Practica

Ad methodum S. Thomæ, quatuor Tomis comprehensa

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1626

Dubium I. Vtru[m] Theologiæ habitus sit naturalis& acquisitus, an
supernatur alis & infusus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72856)

propter quam, adæquate sumptam, vt inductio-
ne patet.

Ratio verò specialis pro Theologia, cuius in
assertione mentionē fecimus est, quòd nec S. Tho-
mas vsquam alterius rationis formalis meminit,
quā diuinę reuelationis obscure, vel reuelabilita-
tis; vt præcedenti dub. vidimus: & per hanc ip-
sam, ibidem declaratam, rationem formalem ob-
iectiuam Qua, siue propter quam, Theologia suf-
ficienter & adæquate distinguitur ab omnibus al-
ijs habitibus. Nullus enim alius habitus, præter
Theologiam supernaturalem in genere, assentitur
conclusioni, propter assensum supernatura-
lem principij reuelati: nec vllus habitus præter
Theologiam nostram, assentiri potest conclusio-
ni, propter principium reuelatum, vt creditum
fide diuina, seu propter ipsum assensum fidei circa
principium reuelatum; vt eodem dub. præce-
denti declarauimus.

11 Obijcitur; Visibile, audibile, tangibile, &c.
constituunt rationem formalem obiecti visus, au-
ditus, tactus, &c. ex communi sententia, apud
Caietanum hic q. 1. a. 3. & alios Doctores; con-
uenienter ipsi etiam Aristoteli, lib. 2. de anima
text. 62. 63. & 66. & tamen nec sunt ratio forma-
lis Quæ, nec ratio formalis Qua, siue propter
quam. Nam ratio formalis obiectiua Quæ visus
est color vt color, in latissima significatione, pro-
ut etiam includit lumen; Ratio formalis Qua,
siue propter quam, est lumen: Ergo visibile, est
ratio quædam formalis obiecti visus sub qua,
distincta ob vtraque ratione Quæ, & Qua, siue pro-
pter quam. Responderetur, visibile, audibile, &c.
dupliciter accipi posse; primo quasi passiuè pro
sola denominatione extrinseca à visu, auditu;

vt idem sit, quod posse videri, audiri; & hac
ratione visibile, audibile, & similia nullo modo
sunt ratio formalis obiecti, vt dictum assert. 3. Se-
cundò accipi possunt actiuè, prout significant ip-
sam vel causalitatem, seu vim actiuam obiecti
materialis, in quantum est non solum terminati-
uum, sed motiuum potentie ad actum suum. Et hac
ratione visibile, audibile, non aliter, quam de ob-
iecto scibili ex Caietano supra diximus, includit
duplicem rationem formalem obiecti visus, audi-
tus, &c. nimirum rationem Quæ, & rationem Qua,
siue propter quam; ac proinde nec hac quidem
ratione constituunt peculiarem rationem forma-
lem obiecti, distinctam à ratione Quæ & Qua, sed
sunt ipsum obiectum formale adæquatum visus,
auditus, constitutum ex ratione Qua & Quæ, in
quantum est actiuum, seu motiuum potentie; vt
satis declarat etiam ipsè Aristoteles lib. 2. de ani-
ma cit. text. 66.

Neque enim ipsa causalitas obiecti, in quantum
est motiuum potentie ad actum, aliter potest ex-
plicari, quam tum ex parte rationis formalis Quæ,
principaliter mouentis & terminantis actum: tum
ex parte medijsiue modi, quo obiecti Quod mo-
uet potentiam ad actum; siue nimirum mediantibus
his vel illis speciebus, siue mediante hoc vel
illo principio, seu lumine, &c. Et hac ratione eti-
am concedi potest, scibile, visibile, audibile, qua
talia &c. esse rationes formales obiectiuas, seu
potius obiecta ipsa formalia, quibus habitus vel
potentie distinguantur; quamuis idcirco mini-
mè dicantur rationem aliquam sub qua, distinctam
à ratione formali Quæ & Qua, vt etiam supra ex
Caietano hic q. 1. a. 3. retulimus. Atque hæc de
obiecto Theologie satis.

QVÆSTIO IV.

De Proprietatibus, & attributis Theologie.

S. Thomas 1. p. q. 1. a. 3. 4. 5.

Resolvitur hæc quæstio quinque dubijs. I. Vtrum Theologia habitus sit naturalis & acquisitus,
an supernaturalis & infusus. II. Vtrum Theologia sit vnus habitus, seu vna scientia,
an verò plures. III. Vtrum Theologia sit scientia speculatiua, an practica. IV. Vtrum
Theologia certitudine alij habitibus & scientijs naturalibus antecellat. V. Vtrum
Theologia dignitate eosdem simpliciter superet.

DVBIVM I.

*Vtrum Theologia habitus sit na-
turalis & acquisitus, an super-
naturalis & infusus.*

Ad S. Thom. 1. p. q. 1. a. 3.

Proprietates seu attributa Theologie, qua-
dam sunt quasi transcendentia; alia
magis propria; eademque vel absoluta,
vel respectiua: de singulis breuiter & or-
dine dicendum. Inter attributa verò tran-
scendentia, controuersum maximè est, an
Theologia sit habitus naturalis & acquisi-
tus, an vero supernaturalis & infusus; cuius-
que dubitationis resolutio in primis dependet

ex ratio-

ex ratione formali obiectiua Theologiæ, à qua sumitur scientiarum specificatio & distinctio, vt dictum quæst. præced. dub. 2.

Sunt autem de præsentia dubitatione quatuor Doctorum sententiæ, Prima sententiæ est, esse habitum simpliciter supernaturalem, adeoque per se infusum. Ita expressè docet Suarez 3. part. tom. 2. disp. 19. sect. 3. post assert. 2. Idem sentire videntur Heruæus, quodlib. 5. quæst. 19. & Scotus in 3. d. 34. & 35. quæst. vn. quo vtroq; loco doctrinam, qua ex principijs fidei cognoscuntur conclusiones, ipsiq; assentimur, vocat scientiam infusam, vt retulimus supra q. 2. dub. 2. Item Molina hic q. 1. art. 2. disp. 1. simpliciter asserit, assensum Theologiæ esse supernaturalem, quamuis eius causa seu ratio partialis sit naturalis, ad eum modum, quo actus fidei, spei, & caritatis sunt supernaturales, etsi partialis eorum causa itidem sit naturalis.

Et eodem art. 2. disp. 2. dicit, habitum Theologiæ esse acquisitum supernaturalem, ppter concursum fidei infusa ad eius generationem. Quod, ne sit implicatio in adiecto, sic equidem intelligo, vt acquisitum vocet, iuxta eum sensum, quo etiã inferi⁹ assert. 3. S. Thomam interpretabimur. Alias enim quod intrinsecè supernaturale est, in genere habitus, propriè ac strictè acquisitum dici non potest, vt inferius dicemus. Eandem sententiã indicat Henricus Gandauensis in Sum. a. 8. q. 2. asserens, hanc scientiam excedere hominis speciem, et ex partibus naturalibus, attingi non posse, sed solum per gratiam. Bonauentura q. 4. prolo. sentit. hanc scientiam imprimi à Deo. Alensis 1. p. q. 1. n. 4. a. 2. vocat modum huius scientiæ modum sciendi per inspirationem, non per humanam (naturalem) rationem; item scientiam traditam secundum spiritum diuinum, non humanum etc. Idem sentiunt S. Thomas, & Aureolus assert. 1. & 2. citandi.

Secunda sententiã est, priori è diametro opposita esse habitum tam in se, & quoad substantiam, quã ex ratione formali obiectiua proxima, merè naturalem & humanum ac proinde acquisitum; tamen si supponat reuelationem diuinam, tanquam conditionem materiale ex parte principiorum. Ita sentit Gabriel Vasquez hic disp. 1. numero 8. & disp. 5. num. 4. cum alijs citatis supra quæst. 2. dub. 2. qui docent, Theologiam esse, habitum solummodo opinatiuum, seu fidei humanæ. Qua de causa etiam idem Vasquez disp. 1. num. 9. docet, posse Theologiam manere, in Hæretico, etiam quoad actum secundum, siue exercitium.

Tertia sententiã est, Theologiam esse, quoad substantiam, habitum naturalem & acquisitum; nihilominus tamen aliquo modo supernaturalem, propter concursu fidei supernaturalis, velut habitus principiorum Theologiæ, adeoque ob rationem obiectiuam supernaturalem saltem inadæquatam. Significat Franciscus Albertinus tom. 1. princip. 3. coroll. 2. n. 20. vbi ait: *Ratio assentiendi conclusioni Theologica est lumen supernaturale, mixtum lumine naturali. Unde sequitur, quod conclusio Theologica non potest dici simpliciter naturalis: quia certitudo*

conclusionis Theologica est diuersa à alterius speciei. Similia habet Gregori⁹ de Valètia hic q. 1. p. 3. s. 2. & 3.

Quarta sententiã est, huic opposita, esse habitum supernaturalem intrinsecè ac quoad substantiam, naturalem vero quoad modum; & propriè ac simpliciter acquisitum, non infusum. Ita Petrus Fonseca lib. 6. Metaph. cap. 1. q. 6. sect. 8. vbi ait, vtramque & fidem, & Theologiam esse supernaturalem; illam tamen infundi, hanc verò à nobis, concurrente etiã illa, acquiri: nisi fortè ad mentem nostram assertionis 3. locutus sit. Idè docet Christophor⁹ Gillius lib. 1. Theolog. tract. 4. cap. 12. num. 6. & 7. Idem significat Bannes hic q. 1. art. 1. dub. 1. vbi Theologiam simpliciter vocat supernaturalem, Et tamen ibid. q. 1. a. 3. ad 1. *Lumen Theologicum*, (quo nomine videtur habitum intelligere,) vocat *acquisitum*. Item Zumel hic q. 1. art. 3. quæst. 2. dicit, *Theologiam esse scientiam supernaturalem, que superat comprehensionem humanæ mentis*. Et quæst. 1. art. 7. quæst. 1. dicit, fidem, esse habitum infusum, Theologiam vero nostram *humano studio comparatam*.

Pro resolutione huius dubij supponimus, quod supra q. 1. dub. 2. docuimus, in Theologis etiam Orthodoxis duplicem dari habitum Theologiæ, vnam qui simpliciter talis est & dicitur; alterum Theologiæ opinatiuæ.

Assertio I. *Habitus Theologiæ simpliciter dictæ (cuius rationem hæcenus explicauimus) est supernaturalis intrinsecè & quoad substantiam.* Ita omnes authores pro prima & quarta sententiã relati; vt proinde hæc iure communis sententiã dici possit; quam non obscure etiam indicat, S. Thomas hic q. 1. art. 3. ad 3. vbi ait, sacram doctrinam, siue Theologiam, esse velut impressionem quandam diuinæ scientiæ. Probat. Omnis habitus cuius ratio formalis obiectiua immediate & adæquatè est supernaturalis, is necessario etiã ipse in se, & quoad substantiam, supernaturalis est: Sed Theologiæ ratio formalis obiectiua immediata & adæquata est supernaturalis: Ergo etiam ipsa in se, & quoad suam entitatem ac substantiam, supernaturalis est. Maior probatur. Quia ex comuni & certa S. Thomæ, aliorumq; Doctorum sententiã, ratio ac specificatio intrinseca habituum desumitur à ratione formali obiectiua, vt dictum quæst. præced. dub. 2. & 3.

Minor constat ex eodem dub. 2. vbi etiam ex communi doctrina S. Thomæ 1. 2. q. 109. art. 1. & 3. contra Gabrielem & alios quodã, apud Bellarminum lib. 1. de grat. & lib. arbit. cap. 6. Gregorium de Valentia t. 3. q. 6. p. 1. Vasquez hic disp. 4. n. 23. & d. 5. num. 44. & 214. & in 1. 2. disp. 187. tanquã certum suppono, actum diuinæ fidei esse supernaturalem, etiam quoad substantiam.

Secundo omnis act⁹, procedens ex duabus causis efficientibus, naturali vna tanquã potètia, & supernaturali altera, velut habitu, est act⁹ intrinsecè supernaturalis; vt videre est in actibus omnium virtutum supernaturalium: sed actus siue assensus Theologiæ procedit quidem effectiue à naturali potentia intellectu⁹; at simul tamen etiã aliquo modo (mediate) à fide, velut habitu principiorum Theologiæ: Ergo &c. Vbi iã simul etiam ex Aureolo, Molina,

& alij, notauius, actū ex duabus eiusmodi causis procedentem quo ad rationē supernaturalitatis nō sequi partē deteriorē. Quod si actus Theologiae intrinsecē supernaturalis est, necesse est, etiā habitū ipsum Theologiae intrinsecē supernaturalē esse.

Tertio, nullum Ens naturale per se & necessariō, quoad suā entitatem ex genere suo vniuerso, depēdet à causa particulari intrinsecē supernaturali, qua talis est; quia natura sibi ipsi in suo genere & ordine sufficit; & uti non amat superflua, ita in necessarijs non deficit: Sed Theologiae habitus per se, & ex suo genere vniuerso pendet necessariō, à causa particulari supernaturali, qua talis est; nimirum ab ipso habitu fidei, ut elicente assensum supernaturalem, Ergo, &c.

Quarto, si habitus Theologiae, quoad entitatem & substantiam, esset naturalis; tunc ordo quoque eius siue habitudo, tū ad ei⁹ rationē formale obiectiuam, tum ad habitum & assensum principiorū, ex quo necessariō dependet, esset quoque; naturalis; cum omnis respectus siue habitudo transcendentalis alicuius habitus ad rationē obiectiuā, sit eiusdem ordinis & generis cum ipso habitu; nec enti naturali conaturalis & innata esse possit habitudo seu respectus intrinsecē supernaturalis: sed dici nō potest, habitudinē illam Theologiae ad rationem formalem obiectiuam seu habitum & assensum principiorū, esse intrinsecē, naturalem, quandoquidē omnis motus, siue tendentia, & relatio specificatur à termino &c. Ergo nec ipse habitus Theologiae, potest intrinsecē esse naturalis.

Assertio II. Idem habitus Theologiae simpliciter dicta, est etiā per se ac ex suo genere infusus; non verò propriē & strictē acquisitus. Ita sentio cū authoribus primae sententiae: vbi simul suppono, habitū propriē & strictē acquisitū esse, qui nostris actibus conaturali efficiētia Physica producit & acquiritur; infusum verò, qui excedit vires & facultatē humanā naturae, nostrisq; adeo actibus modo explicato produci nō potest, sed à Deo efficitur; esto nostris aliqñ actibus dispositiue acquiratur; uti omnium virtutū habitus supernaturales, ab adultis acquiri & comparari possunt. Probatur assertio ex praecedenti assertione certissima consecutione. Nullus enim habitus supernaturalis quoad substantiā, potest esse habitus propriē & strictē (modo explicato) acquisitus; esto possit aliqñ esse per se infusus, & quoad substantiā naturalis, ut de speciebus angelicis docetur: Theologiae habitus est intrinsecē & quoad substantiā supernaturalis, ut dictū assert. praec. Ergo &c.

Maior sumitur ex generali doctrina S. Thomae in 1. 2. q. 5. 1. a. 4. vbi generatim omnes habitus supernaturales docet esse per se infusos. Verba ei⁹ sunt: *Dicendum, quod duplici ratione aliqui habitus homini à Deo infunduntur. Ratio prima est, quia aliqui habitus sunt, quibus homo bene disponitur ad finem excedentem facultatem humanae naturae, quae est vltima & perfecta hominis beatitudo; (quibus verbis S. Thomas omnes habitus supernaturales comprehendit.) Et quia habitus oportet esse proportionatos ei, ad quod homo disponitur secundum ipsos, ideo necesse est, quod etiam habitus ad eiusmodi finem disponentes, excedant facultatem humanae naturae: unde tales habitus (vtique supernaturales) nunquam possunt homini inesse, nisi ex infusione diuina; sicuti*

est de omnibus gratuitis virtutibus. Ita S. Thomas cui proinde, ut & communi Thomistarum, aliorumque Theologorum doctrinae repugnat, dicere aliquē habitū esse intrinsecē & quoad substantiā supernaturalem, & tamē simul propriē acquisitum.

Ratio generalis desumitur ex improportione intrinseca potentiae naturalis producēdi conaturaliter effectiue, etiam mediante actu, habitū supernaturalem: eo ipso quod nō est principii cōpletū in actu primo ad actū supernaturalem, ut suo loco docetur. Alias ratio nulla esset, cur nō in adultis habitus virtutū supernaturaliū, ut fidei, spei, & charitatis &c. mediantibus actibus, effectiue quoque producerentur. Quocirca equidem haec duo inter se coniungere & conciliare non possum, ut habitus aliquis intrinsecē sit supernaturalis, & tamen propriē acquisitus, prout auctores quartae sententiae sentire videntur; nisi forte de habitu acquisito latiore aliquo significato locuti sint; quod si fecerunt, nihilominus tamen in modo loquendi à recepta S. Thomae & aliorum Theologorum sententia recesserunt.

Secundo probatur eadē assertio, Quia si Theologia esset habitus acquisitus, saltē cū aliqua intentione & extensione, diuturniori aliquo exercitio actuū mediātē, cōiunctus, tunc nō subito, quouis actu contrario heresis, habitus ille totus, quoad substantiam amitteretur: sed amitteretur: Ergo. Minorem ex comuni recentiorum sententia tradit Gregorius de Valentia hic q. 1. punc. 5. §. 2. Et si contrarium cum Maiore in 4. quest. prol. assertat Vasquez hic d. 1. num. 9. & disp. 4. n. 23. Et ratio videtur esse, quia si Theologia habitus quoad substantiam maneret in heretico, cum aliquo fidei errore, tunc eo uti posset; quia habitibus utimur, quando volumus: at verò eo uti non potest; cum careant habitu principiorum, nimirum ipsa fide, à qua necessariō vsus Theologiae simpliciter dictae dependet. Maior propositio probatur. Quia habitus acquisiti, eo modo amittuntur, quo acquiruntur, nimirum successiue & pedetentim, iuxta proportionem actiuitatis contrariorum actuum, adeoque impossibile est, ut intensus quilibet habitus acquisitus vnico, & quouis remisso actu contrario deperdat, ut videre est etiam in omnibus naturalibus qualitatibus habitibus contrarium, & latitudinē aliquā intensiōis; speciatim verò in ceteris habitibus acquisitis.

Nec obstat, quod quouis actu heresis amittatur fides, à qua tamen veluti habitu principiorum pendet Theologiae habitus. Hinc enim quidem consequitur, Theologiae habitum amitti seu deperdi quoad vsum & exercitium; sed non etiam quoad suam substantiam & entitatem; siquidem habitus Theologiae acquisitus sit, nō infusus. Habitibus enim acquisitis dependet quidē necessariō etiā quoad vsum, atque etiā in fieri, ab habitu principiorum, eiusue actu: at immediatē quoad substantiam in esse & conseruari non item; cum sint duo habitus realiter distincti; qui quoad entitatē suā essentialē depēdentia per se immediatē nullā habent. Unde etiam per impossibile subito & vnico actu remisso amitteretur intensus aliquis acquisitus habitus primorū principiorū, nihilominus

tamen.

tamen habitus scientiarum, quoad entitatē suam aliquandiu permanent; donec contrarijs actibus, aut ipsa forsitan etiā cessatione vsus, successiue destruerentur. E contrario vero si dicamus habitū Theologiē simpliciter dictā supernaturalē & infusum esse, faciliē explicari & intelligi potest, eum per vnū actum hāerēsis, simul cum ipsa fide, saltē demeritoriē destrui; vti & ceteras virtutes infusus.

Et confirmatur vtrāq; præcedens assertio, ex scriptura: quæ scientiā, vt apparet, nō obscurē subinde donis gratiæ adnumerat. Vt Sap. 10. v. 10. *Dedit illi scientiam Sanctarum.* Ierem. 3. v. 15. *Dabo vobis pastores iuxta cor meum, & pascant vos scientia & doctrina.* Ephes. 4. v. 11. *Dedit alios pastores & Doctores ad consummationē sanctorum.* Et 1. Cor. 12. v. 30. cetera inter munera diuina numerantur etiam Doctores: & mox additur; *AEmulamini autem charismata meliora.* Et ibidem superius v. 8. dicitur: *Alij quidem per spiritum datur sermo sapientiæ; alij autem sermo scientia secundum eundem spiritum.* Et rursum cap. 13. v. 8. *siue scientia destruat.* Quibus locis significari Theologiam, sentiunt cum Caietano in commentario eius Epistolæ, Molina hic. q. 1. art. 2. disp. 1. Gregorius de Valentia q. 1. p. 3. post S. Augustinum lib. 14. de Trinit. cap. 1. Nec dubiū, quā Apostolus illic de habitu quodā infuso loquatur.

Accedit, quod Aureolus q. 1. prolog. a. 3. adductis testimonijs probat, Theologiam, etiam illam esse sapientiā, de qua sancti mentionem faciunt, & ad quam conatur peruenire, vt diximus etiā q. 2. dub. 5. Quomodo autem eidem vtrique assertioni non aduersetur S. Thomas, dicitur assert. sequent.

Assertio III. Idem tamē Theologiæ habitus dici potest aliquo modo naturalis & acquisitus, quoad modū. Hæc videtur mens S. Thomæ hic q. 1. a. 6. ad 3. vbi dicit, *hanc doctrinam (Theologiam) per studium haberi; licet eius principia ex reuelatione habeantur.* Id quod secundum doctrinam S. Thomæ intelligi minimē potest, de studio merē humano & naturali. Quia sicut cuiuslibet scientiæ studium inuoluit assensum, vsum & exercitationem, ex quibus conclusiones eiusdem scientiæ deducuntur, ita studium hoc, iuxta eundē S. Thomam, docentem habitum fidei, esse habitum principiorum Theologiæ, vt dictum q. præc. dub. 2. inuoluit etiam vel maximē ipsum assensum diuinæ & supernaturalis fidei, vel assensum principiorum Theologiæ; qualis tamen assensus fidei sine gratiæ auxilio haberi non potest, vt in pluribus concilijs definitur. Intelligitur ergo S. Thomas de studio, non quo efficienter à nobis producatur habitus Theologiæ; quomodo habitus propriē acquisiti à nobis producuntur, vt superius dictum; sed quo velut dispositione & conditione præuia, instar aliarum virtutum supernaturalium & infusarum, à nobis Theologiæ habitus vtcunque acquiratur & comparetur.

Vbi tamen hæc differentia inter alios virtutum habitus per se infusos, & Theologiam est, quod illi & infantibus in Baptismo infunduntur absque vllō studio, & ab adultis sæpe acquiruntur absque proprijs actibus ad eas virtutes pertinētibus;

Theologiæ autem habitus, de quo loquimur, à nemine (iuxta legem Dei ordinariam) vel acquiritur vel augetur, nisi per studium & Theologicam exercitationem, velut conditionem, & dispositionem præuiam; idque iuxta proportionē & mensurā eiusdē studij & conatū. Qua in re proinde Theologiæ habitū acq̄sitis se accommodat; ob eam nimirum causam, quod vt est in hoc, vel illo homine, per se ad propriam eius salutem non sit necessarius, vt q. 1. dub. 1. dictum: cum tamen alij habitus virtutum supernaturalium, per se ad salutem necessarij sint etiam in singulis. Atque hæc de causā diximus, Theologiæ habitū aliquo modo dici posse naturalē & acquisitum quoad modum.

Quæres; cum Theologiæ habitū sit supernaturalis & infusus, vt dictū, ad quod nā genus gratiæ pertineat; an ad gratiā gratis datam, quæ ad aliorum duntaxat salutē per se ordinatur; an ad gratiā gratum facientem, quæ ad habentis vtilitatem in primis spectat. Respondetur, habitū Theologiæ esse quodammodo mediā, inter gratiā gratū facientem & gratiam gratis datam. Neq; enim sine proprio studio vnquā comparatur, vt gratia gratis data; neque directē ac præcipuē in solā habentis vtilitatē & sanctificationē cedit, vt gratia gratū faciens: nihilominus tamē eū per se infusus habitū sit, comunemq; Ecclesiæ vtilitatem per se ac directē spectet, simpliciter & absolutē potius gratijs gratis datis a numerandū erit; iuxta illud Apostoli. 1. Cor. 12. v. 8. *Alij autem (datur) sermo scientiæ;* quo loco per scientiam à viris doctissimis Theologiam intelligi, superius dictum est.

Assertio IV. Sed & habitū Theologiæ opinatiuæ intrinsecē ac secundum substantiā, est merē naturalis & acquisitus. Ita quoad hoc rectē Vasquez, & alij supra, p̄ secunda sententia relati, & sequitur ex dictis quæst. 2. dub. 2. assert. 3. Probatur. Quia ille habitus intrinsecē & quod substantiam, est merē naturalis & acquisitus, cui ratio formalis obiectiua, seu obiectum formale Quo immediatū & proximi, est merē naturale: sed talis est habitus ille Theologiæ opinatiuæ: Ergo &c. Minorē probauimus q. 3. dub. 2. Maior constat ex dictis: quia ex ratione formali obiectiua adæquata & immediata distinguuntur habitus naturales & acquisiti, à supernaturalibus & infusis, vt patet ex q. 3. & suo loco docetur. Obiecta verò materialia eorundem sepe sunt eadē: siquidē & obiectum materiale fidei, qui est habitū supernaturalis, esse potest etiā naturale, vt Deum esse; & e contrario, materiale obiectum habitus naturalis, potest etiā esse supernaturale & reuelatū, v. g. Deū esse Trinū & vnū; quod non solū fide humana, sed etiā naturali & humana suo modo credi potest, vt dictum quæst. 3. dub. 2. Minor probatur ex dictis eadē q. 3. du. 2. vbi, probauimus, Theologiæ opinatiuæ rationem formalem obiectiuam esse solum assensum fidei humanæ circa veritates reuelatas: in quo et si obiectū materiale sit supernaturale, tamē ratio formalis assentiendi est merē naturalis & humana, vt ibidē dictū.

Atque ex dictis etiam sequitur, habitum hunc Theologiæ opinatiuæ manere etiā in hæreticis, vt rectē etiam quoad hoc, docet cum Maiore Vasquez loc. cit. & dictum supra q. 2. dub. 2.